

Doormidden

"Schat, ik heb slecht nieuws", zei mijn telefoon gister tegen me. Wat nu weer? dacht ik. "De deur van het hok ligt doormidden."

"Hoe doormidden?" vroeg ik het ding, maar er kwam geen antwoord meer. Ik belde mijn huisgenote op, diegene die mijn telefoon het slechte nieuws liet brengen. "Hoe doormidden?" vroeg ik haar.

"Nou doormidden, doormidden", was het antwoord. Shit. "Je moet je fiets binnen zetten", zei ze tegen me. Oftewel, met fiets en al de trap af en direct de hoek om de woonkamer in. Joepie, ik kon niet wachten.

Toen ik thuis kwam viel het niet te missen wat doormidden doormidden was. De deur was veranderd in een puzzel van zeker tien stukken. (Ik heb nooit geweten dat de binnenkant van een houten deur opgevuld wordt met karton!)

De daders: de buurjongens.

Ik wil niet discrimineren ofzo, maar de buurjongens zijn buitenlands, met foute vrienden. En als de heren dan weer eens hun vrienden op bezoek hebben, dan kan ik me een weg banen door een bos rokende schreeuwende buitenlanders. Want de heren staan natuurlijk precies voor mijn voordeur.

Laat ik 1 ding zeggen: Daar word je niet vrolijk van! Maar klagen wij daarover? Nee, want wij geloven in vrienden zijn met je burens. Dat zij daar anders over denken is nu wel duidelijk.

Nu staan onze fietsen als ornament in de woonkamer, straks nemen ze die nog mee (en dat zal niet de eerste keer zijn). Waarop de politieagent opmerkt "Daar zit je dan met je fietsen in de woonkamer." Ja inderdaad, daar zit je dan.

Dus heren buurjongens, als jullie met jullie vingers, voeten en andere lichaamsdelen van mijn spullen afblijven, dan zal ik niet meer klagen bij de politie. Lijkt mij een prima deal, wat jullie?